

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **S., a. s.**, so sídlom v B., S. proti žalovanému: **V., s. r. o.**, so sídlom v D., L., zast. JUDr. I.M., advokátom, D., P., o **zaplatenie 7 979 371,20 Sk**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 20.09.2007, č. k. 20 Cb 36/2003-215 v znení opravného uznesenia zo dňa 07.11.2007, č. k. 20 Cb 36/2003-219, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 20.09.2007, č. k. 20 Cb 36/2003-215 v znení opravného uznesenia zo dňa 07.11.2007, č. k. 20 Cb 36/2003-219 **p o t v r d z u j e**.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 26 814 Sk, t. j. 890,06 Eur na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom v znení opravného uznesenia žalobu zamietol a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 241 746 Sk.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 15.08.2003 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 7 979 371,20 Sk a úroku z omeškania vo výške 10,71% ročne zo sumy 977 234 00 Sk od 06.12.2002 do zaplataenia, zo sumy 1 337 796,90 Sk od 01.01.2003 do zaplataenia, zo sumy 807 699,20 Sk od 23.01.2003 do zaplataenia a zo sumy 4 856 641,10 Sk od 05.07.2003 do zaplataenia, a to titulom náhrady škody, spočívajúcej v dodávke nekvalitného betónu, ktorá bola preukázaná vypracovaným znaleckým posudkom č. 8/2002 znalcom Ing. A.G., CSc., z ktorého vyplynulo, že žalovaný nedodal žalobcovi betón kvality B-30 (kocková pevnosť betónu), ale triedy najviac B-20. Žalobca opravu podláh stavby „Rekonštrukcia haly C - T., a s., T.“ vyúčtoval faktúrou číslo 10362 zo dňa 21.11.2002 v sume 977 234,00 Sk, splatnou dňa 05.12.2002, faktúrou číslo 10381 zo dňa 17.12.2002 v sume 1 337 796,90 Sk, splatnou 31.12.2003, faktúrou číslo 10387 zo dňa 08.01.2003 v sume 807 699,20 Sk, splatnou dňa 22.01.2003 a faktúrou číslo 10197 zo dňa 27.06.2003 v sume 4 856 641,10 Sk, splatnou ihneď, ktoré však žalovaný žalobcovi neuhradil.

Podaním zo dňa 20.02.2007 vzal žalobca svoj žalobný návrh v časti zaplataenia sumy 1 053 297,30 Sk späť. So späťvzatím žalobného návrhu v časti zaplataenia sumy 1 053 297,30 Sk súhlasil aj žalovaný a súd preto uznesením zo dňa 17.09.2007 konanie v tejto časti zastavil.

Súd zistil, že žalovaný sa zaviazal dodať žalobcovi na základe kúpnej zmluvy č. K/02/2374/2002/BZ uzatvorenej podľa § 409 a nasl. Obch. zákonníka dňa 13.02.2002 betónové zmesi (B-15, B-20 a B-30) podľa potreby a v množstve požadovanej žalobcom, v cene a kvalite tam dohodnutej v období od 2/2002 do 9/2002 a za cenu dojednanú, pričom žalovaný bol povinný dodať doklady o kontrolno-výrobných skúškach podľa STN 73 2400 za každých 100 m betónovej zmesi.

Medzi účastníkmi bolo sporné, či žalovaný dodal žalobcovi betónové zmesi dohodnutej kvality

Zo znaleckého posudku Ing. G., ktorý si dal žalobca vypracovať pre účely vymáhania náhrady spôsobenej škody, súd zistil podiel jednotlivých účastníkov na vadách percentuálne tak, že projektant nesie zodpovednosť za vady vo výške 41,25%, investor 5%, výrobca betónovej zmesi 31,25%, spracovateľ betónovej zmesi do konštrukcie podlahy 18,75% a zhotoviteľ 3,75%.

Z protokolov o skúške, vypracovaných T., n. o. v N. č. 30/248/02, 30/249/02, 30/250/02, 30/259/02, 30/315/02, 30/324/02, 30/002/03, ktoré predložil žalobca, súd zistil, že kocková pevnosť predložených vzoriek bola od 17 MPa do 25,5 MPa.

Z protokolov o skúške vypracovaných T., n. o. v N. č. 30/280/02, 30/238/02, 30/239/02, 30/277/02, ktoré predložil žalovaný, súd zistil, že kocková pevnosť predložených vzoriek bola od 42 MPa do 54 MPa.

Z výpovede právnej zástupkyne žalobcu na pojednávaní dňa 28.01.2005 vyplynulo, že žalobca si písomne neuplatnil u žalovaného nároky z väd tovaru, ktorý mu bol dodaný kúpnu zmluvou z 13.02.2002, ale nekvalitný betón reklamoval len ústne.

Výpovedami ďalších svedkov bolo zistené, ako sa kládla betónová podlaha v predmetnej hale C a postup, ktorý nasledoval po zistení, že betónová podlaha nezodpovedá parametrom, ktoré boli na ňu v projekte kladené, ako aj skutočnosť, že bol vypracovaný nový projekt betónovej podlahy, kde sa kládla separačná fólia pod celý povrch betónovej podlahy, pričom táto nová podlaha bola vo väčšej hrúbke a bola spevnená železnými výstužami (kari rohože) .

Po právnej stránke posúdil súd vzťah účastníkov konania podľa § 409 a nasl. Obch. zák. Dospel k záveru, že medzi žalovaným a žalobcom bola platne uzavretá kúpna zmluva, ktorej predmetom bola dodávka betónových zmesí v kvalite a množstve požadovanej žalobcom za dojednanú cenu. Žalovaný bol zároveň žalobcom poverený v zmysle dojednanej zmluvy zabezpečovať odoberanie vzoriek betónových zmesí podľa STN. Po zistení, že tovar má vady, nezaslal žalobca oznámenie o vadách, vrátane voľby nároku, ktorý si z vadného tovaru uplatňuje podľa § 436 ods. 2 Obch. zák. Následne podal na súd žalobu, ktorou si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 7 979 371,20 Sk s príslušenstvom titulom náhrady škody.

Súd sa pri skúmaní žalobcovho nároku na náhradu škody z titulu dodania vadného tovaru zaoberal predovšetkým postupom žalobcu pri reklamácii väd tovaru podľa § 436 a 437 Obch. zák. a zistil, že žalobca sa nimi dôsledne neriadil, a teda ako nepozornému a neopatrnému mu nemožno nárok na náhradu škody spôsobenej dodaním vadného tovaru podľa § 440 ods. 2 priznať. Ustanovenie § 440 ods. 2, ktoré vyslovuje striktnú zásadu, podľa ktorej uspokojenie, ktoré môže kupujúci dosiahnuť uplatnením niektorého z nárokov z väd, nemôže dosiahnuť uplatnením nároku z iného právneho dôvodu, najmä z titulu náhrady škody. Žalobca ako kupujúci, ktorému v dôsledku nesprávnej reklamácie väd tovaru na základe toho, že písomne neoznámil žalovanému vady predávaného tovaru, vrátane voľby nároku z dodania vadného tovaru, sa totiž v súdnom konaní nemôže domôcť náhrady ujmy, ktorá by bola uspokojená zavčas a správne uplatnenej reklamácie väd tovaru podľa § 436 Obch. zák. Z pravidla obsiahnutého v § 440 ods. 2 totiž vyplýva, že nároky z väd v rozsahu, v ktorom mohli a mali byť vysporiadané ujmou vzniknutou vadným plnením, sú z náhrady škody vylúčené.

Súd uzavrel, že nemohol podľa § 440 ods. 2 Obch. zák. žalobcovi priznať náhradu škody z väd plnenia, ktoré nebolo včas reklamované, preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku sa odvolal žalobca a navrhol, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalovaný je žalobcovi povinný zaplatiť istinu 6 926 073,90 Sk s 10,71% úrokom z omeškania, pričom presne označil sumy, z ktorých vychádzal a dátumy, od ktorých navrhuje úrok z omeškania priznať.

Namieta, že súd I. stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Nesprávne skutkové zistenia vidí v konštatovaní súdu I. stupňa, že žalobca po zistení, že tovar má vady, nezaslal žalovanému oznámenie o vadách, vrátane voľby nároku, ktorý si z vadného plnenia uplatňuje podľa § 436 ods. 2 Obch. zák. a následne podal na súd žalobu o zaplatenie 7 979 371,20 Sk s prísl. titulom náhrady škody, (str. 3 ods. 6), že žalobca sa pri reklamácii väd neriadil dôsledne podľa § 436 a § 437 Obch. zák. (str. 3 ods. 7) a že ide

na ťarchu žalobcu, ak si dohodol so žalovaným v zmluve, že odoberanie vzoriek a vzorky betónových zmesí zabezpečí žalovaný. Žalobca mal byť podľa zistenia prvostupňového súdu pri uzavretí kúpnej zmluvy bdely a ostražitejší a dojednať odoberanie vzoriek priamo na mieste, kde sa betónové zmesi používali (str. 4 ods. 2).

Podľa jeho mienky o tom, že dodanú nekvalitnú betónovú zmes u žalovaného reklamoval, svedčí objednávka búracích a betonárskych prác žalovaným a svedecká výpoveď Ing. B. Tieto skutočnosti podľa neho svedčia o tom, že im muselo predchádzať oznámenie o vadách dodaného betónu. Podľa jeho názoru Obchodný zákonník nepredpisuje kupujúcemu písomnú formu pre podanie správy o vadách tovaru.

Poukazuje tiež na to, že § 436 a § 437 Obch. zák. neustanovujú povinnosť, aby kupujúci spolu s podaním správy o vadách oznámil aj voľbu nároku z väd tovaru a že súd neprihliada na oneskorenie notifikačnej povinnosti z úradnej moci, ale len na námietku vznesenú predávajúcim, t. z., že ak žalovaný neuplatní námietku v konaní, môže byť kupujúcemu priznané právo z vadného plnenia.

Pokiaľ ide o námietku, že súd I. stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, uvádza, že na pojednávaní dňa 08.12.2006 poskytol súd žalobcovi lehotu na doplnenie žalobného návrhu a zdokladovanie uplatneného nároku na náhradu škody. Žalobca podaním zo dňa 20.02.2007, doručeným súdu dňa 22.02.2007, sa nielen vyjadril k priebehu konania a skutkovému stavu, ale doplnil žalobný návrh o čl. II. 1, v ktorom uviedol, že žalobca vyfakturoval opravu priemyselných podláh na stavbe 2376 - T. Hala „C“ štyrmi faktúrami, čím žalobca vyfakturoval žalovanému celkove sumu 7 979 371 20 Sk. Ďalej uvádza, že z toho časť vo výške 830 044,90 Sk zanikla započítaním. Výsledkom je suma 6 928 844,20 Sk, ktorú si uplatňuje titulom náhrady škody podľa § 373 a nasl. Obch. zák. Rozsahom náhrady škody sa súd tiež nezaoberal.

Tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení veci súdom I. stupňa opiera o svoju mienku, že žalobca podal správu žalovanému o vadách dodaného tovaru (betónovej zmesi B-30). Porušením zmluvného záväzku žalovaným vznikla žalobcovi škoda vyššia, ako by mu poskytlo uspokojenie z niektorého z nárokov z väd tovaru a žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 6 926 073,90 Sk s príslušenstvom titulom náhrady škody a odmeny za zmluvne vykonané práce.

Žalovaný sa k žalobcovmu odvolaniu stručne vyjadril vo svojom vyjadrení k jeho dovolaniu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým tento odvolanie žalobcu ako oneskorené odmietol.

Namieta, že už na 1. pojednávaní žiadal, aby žalobca predložil projektovú dokumentáciu, ktorá obsahovala 2 projekty, ako aj reklamačný protokol a žalobca ho ani na poslednom pojednávaní nepredložil. Naďalej tvrdí, že spracovanie betónovej zmesi nebolo v súlade s predpísanou technologickou betonážou a že podložie bolo chybné. Namietal tiež fiktívnosť výpočtu výšky škody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

Odvolací súd skonštatoval, že súd 1. stupňa pristupoval k prejednaniu a rozhodnutiu veci v súlade s ust. § 120 a § 132 O. s. p. Podľa názoru odvolacieho súdu súd 1. stupňa vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. odôvodnil.

Odvolací súd sa s týmto odôvodnením v celom rozsahu stotožnil. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v súlade s ust. § 219 ods. 2 O. s. p. stručne reaguje na odvolanie žalobcu.

Pokiaľ odvolateľ namieta, že súd 1. stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tieto vidí v zistení, že žalobca nezaslal žalovanému oznámenie o vadách, vrátane voľby nároku, ktorý si z vadného plnenia uplatňuje podľa § 436 ods. 2 Obch. zák. a že sa pri reklamáciách neriadil dôsledne ust. § 436 a § 437 Obch. zák. a že jeho tvrdenie v odvolaní, že objednávka búracích prác žalovaným a výpoveď svedka Ing. B. svedčí o tom, že oznámenie predchádzalo, odvolací súd sa s týmto tvrdením nestotožnil. Podľa mienky odvolacieho súdu ust. § 428 Obch. zák. v rozhodovanom prípade predpokladá podanie písomnej správy.

Účastníci konania majú podľa pripojených výpisov z OR pomerne rozsiahlu oblasť podnikania, čo značí aj potrebu písomného záznamu pre podnikanie dôležitých skutočností. Reklamácia väd, ktorých náhradu žalobca vyčíslil sumou vyše 6 mil. Sk, medzi takéto skutočnosti nesporne patrí.

Odvolačný súd sa nemôže stotožniť ani s mienkou odvolateľa, že žalovaný uznal listom zo dňa 31.05.2004, označeným ako mimosúdne vyrovnanie, svoju zodpovednosť za škodu vzniknutú dodaním vadnej betónovej zmesi vo výške 2 400 00 Sk. Podľa názoru odvolacieho súdu išlo o snahu skončiť čím skôr spor o sumu vyše 7 mil. Sk, ktorý znamenal pre podnikateľa zaoberajúceho sa výrobou betónových zmesí nielen nepredvídateľné finančné náklady.

Ani odvolateľova námietka, že súd 1. stupňa nevykonal ním navrhnuté dôkazy na výšku uplatnenej náhrady škody nie je opodstatnená. Súd 1. stupňa správne vychádzal zo skutočnosti, že kúpnu zmluvu účastníci uzavreli podľa § 409 Obch. zák. Preto dôsledne aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce kúpnu zmluvu.

V podaní doručenom súdu dňa 22.02.2007, označenom ako doplnenie žalobného návrhu a čiastočné späťvzatie návrhu na začatie konania, (čl. 156) si žalobca uplatnil právo) na náhradu škody podľa ust. § 373 Obch. zák.

Podľa § 373 Obch. zák., kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

Podľa § 374 ods. 1 Obch. zák., za okolností vylučujúce zodpovednosť sa považuje prekážka, ktorá nastala nezávisle od vôle povinnej strany a bráni jej v splnení jej povinností, ak nemôže rozumne predpokladať, že by povinná strana túto prekážku alebo jej následky odvrátila, alebo prekonala a ďalej, že by v čase vzniku záväzku túto prekážku predvídala.

Podľa § 376 Obch. zák., poškodená strana nemá nárok na náhradu škody, ak nesplnenie povinností povinnej strany bolo spôsobené konaním poškodenej strany alebo nedostatkom súčinnosti, na ktorú bola poškodená strana povinná.

Podľa úsudku odvolacieho súdu nemožno žalobcovi priznať náhradu uplatnenej náhrady škody, pretože podľa obsahu spisu si žalovaný svoje povinnosti splnil. Súd 1. stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že v kúpnej zmluve, ktorú účastníci uzavreli podľa § 409 a nasl. Obch. zák., žalobca poveril zabezpečovať odoberanie vzoriek betónových zmesí podľa STN a že z protokolov o skúške vypracovaných T. v N. č. 30/280/02, 30/238/02, 30/277/02, ktoré predložil žalovaný, súd zistil, že kocková pevnosť predĺžených vzoriek bola

od 42 MPa do 54 MPa. Navyše, žalobca vypracovaním druhého projektu uznal vady prvého projektu, na základe ktorého realizácie došlo k vadám vytýkaným žalovanému.

Žalovaný v tejto súvislosti vo svojom vyjadrení k žalobcovmu odvolaniu uvádza, že existenciu dvoch projektov potvrdil aj stavbyvedúci Ing. B. a svedkovia aj znalec potvrdili, že betón nasiakol olejom a z tohto dôvodu nemohol mať požadovanú pevnosť, že na podlahu nebola umiestnená separačná fólia, nebola rovná a trčali z nej drôty zo železných podloží, ktoré boli v pôvodnej podlahe. Aj v odôvodnení rozsudku súd I. stupňa konštatuje, že podľa nového projektu sa kladla separačná fólia pod celý povrch betónovej podlahy, pričom táto nová podlaha bola hrubšia a spevnená železnými výstužami (kari rohože).

S týmto doplnením odôvodnenia súdu I. stupňa odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil.

Úspešnému žalovanému vzniklo podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov konania. Žalovaný sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomne vyjadril k žalobcovmu dovolaniu, za čo mu patrí náhrada trov právneho zastúpenia za I. úkon právnej služby v sume 890,06 eur. Odvolací súd mu ich náhradu priznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 19. apríla 2011

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová